

Úřad nemůže tak učiniti ani tehdáž, když by si pro své poučení vyžádal mínění příslušných odborníků, poněvadž dobrozdání takové, úřadu podané, jest jen k jeho vlastní informaci, sloužící k doplnění jeho vědomostí ve směru odborném, jichž pro rozhodnutí své potřebuje, jest tedy jen pomůckou činnosti cogniční, nikdy však nemůže býti pojímáno za důkaz znalecký v technickém slova smyslu, jenž náleží ke skutkovému materiálu procesnímu cogniční činnosti úřadu podrobenému.

(Nález nejv. správního soudu z 28./6. 1922, č. 9126/22.)

II. Sociální pojištění: a) pensijní.

Rozhodnutí ústředního úřadu říšského z doby před 28. říjnem 1918 může podléhati přezkoušení nejvyššího správního soudu (Čsl. republiky) jen tehdy, když by se týkalo sporných záležitostí, vzniklých na nynějším území republiky Československé, k jichž řešení, kdyby toto bylo spadalo do doby po 28. říjnu 1918, byl by býval příslušným ústřední úřad republiky Československé.

(Nález nejv. správního soudu z 11./4. 1922, č. 5131/22.)

K § 65., bod 3. pens. zákona z roku 1906, o převodu premiové rezervy vzhledem k § 31. cit. zák. o zákupu let.

Ve sporu Zemské úřadovny v Opavě s náhradním pensijním ústavem akc. spol. »Moravia« ve Vídni pto. předání premiové rezervy za B. H., který u jmenovaného náhradního ústavu byl pojištěn od 1./1. 1897 do 15./5. 1911, rozhodlo býv. ministerstvo sociální péče ve Vídni pořadem stolic že zmíněný náhradní ústav jest povinen předati Zemské úřadovně v Opavě onu premiovou rezervu, jež by se měla u Všeobecného pensijního ústavu nashromáždit až do vystoupení pojištěnce z pojištění u náhradního ústavu, kdyby byl tento dne 1./1. 1909 si zakoupil 5 služebních roků.

Na stížnost bývalého Všeobecného pensijního ústavu ve Vídni zrušil nejvyšší správní soud v Praze cit. rozhodnutí bývalého ministerstva sociální péče pro nezákonnost, založiv svůj nález na této úvaze:

Dle § 65., bod 3. pens. zák. z r. 1906 má při uznání pensijního ústavu za ústav náhradní stanoven býti závazek náhradního ústavu toho obsahu, že při případném přestoupení člena tohoto ústavu ku všeobecnému pensijnímu ústavu nebo jinému náhradnímu ústavu jest náhradní ústav povinen předati novému nositeli pojištění částku, jež se rovná premiové rezervě, která by pro dotčeného pojištěnce měla býti nashromážděna, kdyby býval byl pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu.

Článek 39. prováděcího nařízení k zákonu o pensijním pojištění zaměstnanců vykládá pak toto ustanovení tak, že při případném zakoupení let ve smyslu § 31. zákona o pensijním pojištění odevzdati jest také premiovou rezervu, odpovídající zakoupeným letům.

Ve shodě s těmito předpisy ustanovuje § 30. stanov náhradního ústavu, že v případě přestoupení člena jeho k pensijnímu ústavu všeobecnému neb jinému pensijnímu ústavu náhradnímu, mají býti tomuto ústavu odevzdány veškeré pojištěncem zapravené příspěvky bez úroků, nejméně však onen peníz, jenž se rovná premiové rezervě, která by pro dotyčného pojištěnce měla býti nashromážděna, kdyby býval byl pojištěn u všeobecného pensijního ústavu.

Z ustanovení těch plyne, že náhradní ústav, když určuje rozsah svého závazku vůči novému nositeli pojištění, má především zjistiti,